

[Arne Melchior]

rens tale og afvisning af brugbarheden af de to her fremsatte forslag. Ingen tvivl om det.

Jeg skal benytte lejligheden til at tage afstand fra glosen »nynazistisk«. Jeg mener ikke, at den nazisme, vi ser udfolde sig, fortjener nogen anden betegnelse end nazistisk. Der er ligesom en tilsløring i at sige »nynazistisk«, som om det var noget andet, måske ikke helt så slemt som det egentlig nazistiske.

De danske nazister, så få de heldigvis er, har gentagne gange bekendt sig som arvtagere til Adolf Hitlers, Görings og Goebbels' måde at drive stat på og se på medmennesker på. Det er renlivet nazisme, og jeg tror, at vi i fremtiden gør klogt i at bekæmpe det som nazisme i stedet for det lidt slørende nynazisme.

Men altså, lovgivningen imod det her i landet er god nok, den er prima, den er fornem. Men den skal selvfølgelig også efterleves og tages i anvendelse, hvis der bliver brug for det. Det er derfor, jeg for nylig har gjort opmærksom på en meget sjældent citeret paragraf i grundloven, § 78, der i sit stk. 1 taler om foreningsfriheden, og som så i stk. 2 siger følgende:

»Foreninger, der virker ved eller søger at nå deres mål ved vold, anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning af anderledes tænkende, bliver at opløse ved dom.«

Det var altså stk. 2 i § 78 i vor grundlov.

Jeg har bedt justitsministeren om på basis af denne paragraf at undersøge, om ytringer, der er kommet fra nazisternes side her i landet, rammes af denne paragraf, for hvis det er tilfældet, så skal den bringes i anvendelse. Jeg tror, justitsministeren vil være enig med mig i den fortolkning af paragraffen, at når den siger »bliver at opløse ved dom«, så er det direkte en regeringsopgave at rejse en sådan sag for at få konstateret, om påstanden om vold holder.

Modsat: Har der ikke været anvendt vold eller anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning, skal der selvfølgelig ikke rejses sag, og så er der ikke noget at foretage. Jeg mener, at loven giver ganske udmærket beskyttelse imod den pest, som nazismen er.

Selvfølgelig er der noget skrækindjagende i at tænke på, at vi måske om halvandet års tid, når vi skal have kommunalvalg her i landet, skal se vore rådhus eller plakatsøjler eller andre steder opklæbet med plakater med et hagekors på. Det er en ganske rædselsfuld omtale,

Danmark kan risikere at få ved en sådan lejlighed. Ikke desto mindre hører denne risiko altså med ind under den frihed, som vi må tilmåle også de mest ekstremtgående mennesker.

Jeg er ikke spor nervøs ved udfaldet. Jeg er ikke spor i tvivl om, at det danske folk, de danske vælgere med allerstørste foragt vil afvise ethvert forsøg på at bringe denne djævelske filosofi og tankegang ind i praktisk dansk politik. Jeg er ikke i tvivl, jeg ser ingen trussel.

Danmark var det eneste af nazisterne okkuperede land, hvor der aldrig blev en eneste fremstående personlighed i samfundet, som stillede sig til nazisternes rådighed, ikke inden for fagbevægelse, forretningsliv, det politiske etablisement, universiteter, kunstnere, den akademiske verden. Der var én eneste undtagelse, jeg skal ikke nævne ham her, men han var meget gammel og senil; men der er altid en undtagelse fra enhver regel.

Danmark var landet uden forrædere i topklasse, hvor vort tapre norske broderfolk havde en Quisling, som jo havde et navn i Norge. Han havde været sekretær for Fridtjof Nansen i sine unge år og havde været forsvarsminister i den norske regering i begyndelsen af 1930'erne, og Norge har fået den skæbne, at en af deres landsmænds navn i dag verden over er synonymet for groft landsforræderi. Noget sådant vil vi ikke komme til at opleve i Danmark. Danmark var landet, der under hele Hitlerperioden kunne holde meget rent for dette, og det vil vi fortsat være og Gud ske tak og lov for det.

Hvis man spørger mig, om der er nazisme i Danmark, så siger jeg nej. Hvis man spørger mig, om der er nazister i Danmark, så siger jeg: Ja, der er nogle, men der er ikke af den grund nazisme i Danmark, for de er så få, at de ikke tegner nogen synlig del af billedet. Men man må selvfølgelig advare over for det og være påpasselig og ikke være godtroende.

Derfor skal jeg slutte dette indlæg med at rette en anklage imod forslagsstillerne, inden de tror, de skal soves ind i sympati over deres godhed ved fremsættelsen af dette i øvrigt juridisk og praktisk og politisk ubrugelige forslag. Man skal nemlig være forsigtig med at kaste med sten, når man selv bor i et glashus.

I en avis, der hedder A B Weekend, udgivet af Fælles Kurs og med folketingsmedlem hr. Jørgen Tved, ordføreren for forslagsstillerne, som ansvarshavende redaktør, stod der i udga-